Επίσκοπος Μπάτσκας Ειρηναίος: Η πλειονότητα των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών εξακολουθεί να αναγνωρίζει τον κανονικό μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Ονούφριο, αγνοώντας τον πολίτη Σέργιο Ντουμένκο

Στην επίσημη ιστοσελίδα της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Σερβίας αναρτήθηκε η από 30ής Δεκεμβρίου 2022 χριστουγεννιάτικη συνέντευξη του επισκόπου Μπάτσκας Ειρηναίου στο σερβικό έντυπο «Πετσάτ», όπου μεταξύ άλλων θίγεται και το θέμα της κατάστασης της Ουκρανικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, που υφίσταται νέο κύμα διώξεων.

«Η κρατική τρομοκρατία βρίσκεται στο αποκορύφωμά της ειδικά τις τελευταίες ημέρες. Εικόνα αυτής αποτελεί όχι μόνον η βλάσφημη εισβολή αστυνομικών και "υπαλλήλων της υπηρεσίας ασφαλείας" στο μέγιστο ιερό σέβασμα της Ουκρανίας και ολόκληρου του ρωσικού ορθόδοξου κόσμου, την Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου, αλλά και κήρυξη εκτός νόμου της Ουκρανικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και η απειλή ότι με τη συγκατάθεση του Θεού το "φιλευρωπαϊκό" και "δημοκρατικά" προσανατολισμένο ουκρανικό κράτος απλώς θα την απαγορεύσει, εάν δεν την διαλύσει», ανέφερε ο επίσκοπος Μπάτσκας Ειρηναίος και συνέχισε: «Οίκοθεν νοείται ότι οι

ενάρετοι εκπρόσωποι της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων – μεταξύ άλλων και των θρησκευτικών – δικαιωμάτων και ελευθεριών εκατέρωθεν του Ατλαντικού κατά τρόπον σοφό τηρούν σιγή. Κατά τη γνώμη τους, στο Κίεβο υπερασπίζονται ιπποτικά (!) τις “αξίες” και τα “ιδεώδη” τους».

Ο ιεράρχης τόνισε ότι η εντατικοποίηση των διώξεων της κανονικής Εκκλησίας προκλήθηκε από την επιδείνωση του σχίσματος στην Ουκρανία συνεπεία των μη κανονικών ενεργειών του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, το οποίο δημιούργησε στη χώρα αυτή «οικεία αυτού παρεκκλησιαστική δομή» και μάλιστα «παραμερίζοντας την υφισταμένη και αριθμητικά επικρατέστερη κανονική Εκκλησία, την οποία το ίδιο μέχρι την ημέρα της εφαρμογής της αποφάσεώς του αναγνώριζε, αλλά και τώρα εξακολουθεί ουσιαστικά να την αναγνωρίζει, διότι δεν τολμά να την ανακηρύξει μη κανονική ή ανύπαρκτη».

Ο ιεράρχης με λύπη επεσήμανε ότι τόσο ο ίδιος, όσο και πολλοί άνθρωποι με κύρος προειδοποίησαν τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο για τις αρνητικές συνέπειες του επινοημένου από τον ίδιο εγχειρήματος, δηλαδή την παραχώρηση «κάλπικου αυτοκεφάλου σε μια ανύπαρκτη Εκκλησία στην Ουκρανία, ή ακριβέστερα, στις δύο βιαίως και προσωρινά συγχωνευθείσες σχισματικές παραφυάδες» με επικεφαλής έναν «αμετανόητο και στερημένο της χάριτος σχισματικό». Εν τούτοις, το Φανάρι δυστυχώς «δεν έλαβε υπόψη ούτε τις εκτιμήσεις πολλών ανθρώπων με κύρος, ούτε τους ιερούς κανόνες, αλλά ούτε την πείρα των προηγούμενων αιώνων και την Ιερά Παράδοση της Ανατολικής Εκκλησίας». Μάλιστα, όπως τονίζεται, κάθε άλλο «παρά απαιτούνταν ιδιαίτερη οξυδέρκεια προκειμένου να καταλάβει κανείς ότι οι αντιεκκλησιαστικές και αντιρωσικές διώξεις υπό συνθήκες πολέμου μεταξύ της Ρωσίας και της συλλογικής Δύσεως στο έδαφος της ατυχούς Ουκρανίας θα καθίσταντο πολύ σκληρότερες από ό,τι ήταν πριν την έναρξη της συγκρούσεως», και το Φανάρι «πάντοτε γνώριζε ότι η μετά το Μαϊντάν ουκρανική κυβέρνηση, η οποία διαμορφώθηκε ως ο πλέον ακραίος αντιρωσικός μηχανισμός, ευρισκόμενος ευθέως στην υπηρεσία του ΝΑΤΟ και την πολιτική “Δύση”, όχι μόνον ενδιαφέρεται να μετατρέψει τις σχισματικές ομάδες σε τρόπον τινα κρατική Εκκλησία, αλλά και επιδεικνύει τη μέγιστη ενεργητικότητα στις διώξεις εναντίον της αυθεντικής κανονικής Εκκλησίας (εκφοβισμός του ευαγούς κλήρου, αρπαγή ναών και βίαιες “επανακαταχωρήσεις” ενοριών, τρομοκρατία κατά των πιστών…)». Ο ιεράρχης αναφέρθηκε στον ιδιαίτερο ρόλο της ανώτατης κρατικής ηγεσίας στην εμπλοκή του Φαναρίου στην ουκρανική εκκλησιαστική κρίση κατά την «άδοξη θητεία του Ποροσένκο».

Ο επίσκοπος Μπάτσκας Ειρηναίος σημείωσε ότι η πλειονότητα των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών «ευθέως ή σιωπηλά» δέχθηκαν την εισπήδηση της Κωνσταντινουπόλεως στο κανονικό έδαφος του Πατριαρχείου Μόσχας «ως παράνομη, εσφαλμένη και απειλούσα την ενότητα της Ορθοδοξίας» και «εξακολουθούν να αναγνωρίζουν ως κανονικό τον μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Ονούφριο, αγνοώντας τον πολίτη Σέργιο Ντουμένκο («μητροπολίτη Επιφάνιο»)». Το Πατριαρχείο Σερβίας, όπως υπογραμμίζεται, «σέβεται την μακραίωνη κανονική τάξη» και ακολουθώντας αυτή την τάξη «λυπάται για τη βαθιά πνευματική και κανονική κρίση που έχει ξεσπάσει στην Ορθοδοξία και δια προσευχών ελπίζει για την υπερκέρασή της».

Ο ιεράρχης απαρίθμησε τις αντικειμενικές πολιτικές διαδικασίες, οι οποίες εμβαθύνουν τις

«δηλητηριασμένες» ρωσο-ουκρανικές σχέσεις: «Το αντιρωσικό σχέδιο, ο κρατικός διωγμός κάθε τι ρωσικού στην Ουκρανία, ιδίως της Εκκλησίας, της ρωσικής γλώσσας και του πολιτισμού, η πολύχρονη τρομοκρατία κατά του ρωσικού και ρωσόφωνου πληθυσμού του Ντονμπάς, η άρνηση του ΝΑΤΟ να έχει η Ουκρανία καθεστώς μιας ουδέτερης ζώνης ασφαλείας, η επιδίωξη της Συμμαχίας να πλησιάσει στα σύνορα της Ρωσίας». Υπ' αυτές τις συνθήκες, όπως επισημαίνει ο επίσκοπος Ειρηναίος, «συγκρούσεις μεταξύ των ορθοδόξων, ανεξαρτήτως του εάν είχαν την πρωτοβουλία γι' αυτές, είτε μετά την εμφάνισή τους υποδαυλίζονταν επιπροσθέτως από μη ορθοδόξους, ακόμη και ανοικτά αντιχριστιανικές δυνάμεις», χρησιμοποιήθηκαν ως «προοίμιο και σκηνικό για μια διακρατική σύγκρουση με εκατομμύρια πρόσφυγες, καταστροφές πόλεων, με δεκάδες χιλιάδες θύματα μεταξύ των στρατιωτικών και από τις δύο πλευρές, με δολοφονημένους και τραυματισμένους αμάχους κατοίκους». Ο ιεράρχης κάλεσε «να προσευχηθούμε ακούραστα στον Θεό της Ειρήνης υπέρ της ταχίστης αποκαταστάσεως της ειρήνης μεταξύ των αδελφών», τονίζοντας ιδιαίτερα ότι οι ορθόδοξοι «σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να συμμετέχουν στην προπαγάνδα εκείνων των δυνάμεων, οι οποίες λεκτικά τάσσονται υπέρ της ειρήνης, αλλά την "προωθούν" με την αποστολή στην Ουκρανία ολοένα και περισσότερων όπλων και κατ' αυτόν τον τρόπο εργάζονται για να διαρκέσει ο πόλεμος όσο το δυνατό περισσότερο».

Ιδαίτερη σημασία στη συνέντευξη αποδίδεται στο ζήτημα της υπεροχής του κανονικού πολιτεύματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας έναντι της παποσύνης, της οποίας «το σύστημα της συνοδικής αλληλοδιασύνδεσης και αλληλοδιείσδυσης μεταξύ αυτοτελών (αυτοκεφάλων) Εκκλησιών… είναι πολύ περισσότερο αυθεντικό από θεολογικής και εκκλησιολογικής απόψεως, έναντι της μοναρχικής ή πυραμιδοειδούς διαρθρώσεως, όπου δεν υπάρχουν ισότιμοι μεταξύ τους Πατριάρχες και όπου αντί της συνοδικότητας και του πρωτείου τιμής κυριαρχεί η αρχή του πρωτείου της εξουσίας, όπου ο πάπας ευρίσκεται στην κορυφή της "πυραμίδας" και όλοι οι υπόλοιποι είναι από κάτω του». Υπό το φως των παραπάνω ο ιεράρχης ασκεί κριτική στις αξιώσεις του Φαναρίου επί αποκλειστικών, σχεδόν παπικών προνομιών.

«Η σύγχρονη ρωμαιοκαθολική θεολογία», κατά τον ιεράρχη, «ολοένα και περισσότερο αποκαλύπτει για τον εαυτό της την καταλληλότητα και τα πλεονεκτήματα της αρχής της συνοδικότητας», ενώ την ίδια στιγμή «σε μας τους ορθοδόξους… όλο και συχνότερα ακούγονται ορολογίες και ρητορική, που θυμίζουν πολύ την ορολογία και τη ρητορική της Α΄ Βατικάνειας Συνόδου (1870): είτε «έχω ιδιαίτερα δικαιώματα», είτε «έχω προνόμια», είτε «έχω ιδιαίτερες αρμοδιότητες». Ο ιεράρχης υποδεικνύει τους «καρπούς αυτού του τρόπου σκέπτεσθαι»: «την έχθρα, τον αγώνα για πρωτοκαθεδρία, τις φιλονικίες, τις συγκρούσεις μέχρι του βαθμού του σχίσματος μεταξύ επιμέρους κατά τόπους Εκκλησιών», επισημαίνοντας ότι όλα αυτά υπονομεύουν το κύρος της Ορθοδόξου Εκκλησίας «στους ετεροδόξους χριστιανούς, οι οποίοι τόσα πολλά ανέμειναν από εμάς στον τομέα της μαρτυρίας υπέρ της συνοδικότητας και μάλιστα όχι μόνο στα λόγια, αλλά και εμπράκτως».

«Το σύστημα της συνοδικής ενότητας των αδελφών Αυτοκεφάλων Εκκλησιών αποτελεί το βέλτιστο από τα δυνατά συστήματα, όμως όταν εφαρμόζεται στη ζωή από πνευματικά ανώριμους ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν φθάσει το δέον επίπεδο εκκλησιαστικής συνείδησης, τότε χάρη σε αυτούς καθίσταται εμπράκτως το χείριστο από όλα τα εν δυνάμει συστήματα», σημειώνει ο επίσκοπος Μπάτσκας Ειρηναίος και καταλήγει: «Ας εργασθεί καθένας μας ώστε να μην είναι το χείριστο, αλλά το βέλτιστο σύστημα, το οποίο στην πραγματικότητα και είναι!».

Μια πηγή: https://mospat.ru/gr/news/89953/